TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2006 m. liepos 18 d. *

Byloje C-519/04 P

dėl 2004 m. gruodžio 22 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

David Meca-Medina, gyvenantis Barselonoje (Ispanija),

Igor Majcen, gyvenantis Liublijanoje (Slovėnija),

atstovaujami advokatų J.-L. Dupont ir M.-A. Lucas,

apeliantai,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai O. Beynet ir A. Bouquet, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: prancūzų.

Suomijos Respublikai, atstovaujamai T. Pynnä,

pirmojoje instancijoje į bylą įstojusiai šaliai,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai J. Malenovský (pranešėjas), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet ir A. Ó Caoimh,

generalinis advokatas P. Léger,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. kovo 23 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2006 m. kovo 23 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu D. Meca-Medina ir I. Majcen (toliau – apeliantai) prašo panaikinti 2004 m. rugsėjo 30 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Meca-Medina ir Majcen prieš Komisiją* (T-313/02, Rink. p. II-3291, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo atmestas jų ieškinys dėl 2002 m. rugpjūčio 1 d. Europos Bendrijų Komisijos sprendimo atmesti jų skundą dėl Tarptautinio

olimpinio komiteto (toliau – TOK), kuriuo siekta, kad kai kurios jo priimtos ir Tarptautinės plaukimo federacijos (toliau – TPF) įgyvendintos taisyklės bei su dopingo kontrole susijusi praktika būtų pripažintos nesuderinamomis su Bendrijos taisyklėmis konkurencijos ir laisvės teikti paslaugas srityje (COMP/38158 – Meca-Medina ir Majcen prieš TOK, toliau – ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės

2 Pirmosios instancijos teismas nagrinėjamas antidopingo taisykles (toliau — ginčijamos antidopingo taisyklės) apibendrino skundžiamo sprendimo 1–6 punktuose:

„1 <...> TOK yra aukščiausia Olimpinio judėjimo, kuris jungia įvairias tarptautines sporto federacijas, įskaitant <...> TPF, institucija.

2 TPF *Doping Control Rules* (dopingo kontrolės taisyklės, galiojusios bylos aplinkybių metu, toliau – DK) įgyvendina Olimpinio judėjimo antidopingo kodeksą plaukimo srityje. DK 1.2a taisyklė apibrėžia dopingą kaip „pažeidimą, kai draudžiama medžiaga yra randama sportininko organizmo audiniuose arba skysčiuose“. Šis apibrėžimas atitinka pirmiau minėto antidopingo kodekso 2 straipsnio 2 dalį, kuriame dopingu laikomas „draudžiamos medžiagos buvimas sportininko organizme, tokios medžiagos vartojimo pripažinimas arba pripažinimas, kad taikomas draudžiamas metodas“.

3 Nandrolonas ir jo metabolitai norandrosteronas (NA) ir noretiocholanolonas (NE) (toliau kartu – nandrolonas) yra uždrausti anaboliniai preparatai. Tačiau pagal TOK ir TPF akredituotų 27 laboratorijų praktiką ir atsižvelgiant į endogeninę, tai yra natūralią, nandrolono pasigaminimo galimybę, šios medžiagos buvimas sportininkų vyrų organizmuose laikomas dopingu tik viršijus maksimalią 2 nanogramų (ng) šlapimo mililitre (ml) ribą.

4 Pagal DK 9.2a taisyklę pirmojo anabolinių preparatų vartojimo atveju sportininkas diskvalifikuojamas mažiausiai ketveriems metams, tačiau pagal DK 9.2 taisyklės paskutinį sakinį, DK 9.3 ir DK 9.10 taisykles šią sankciją galima sumažinti, jei sportininkas įrodo, kad jis draudžiamos medžiagos nevartojo sąmoningai arba kad ši medžiaga galėjo patekti į jo kūną dėl neatsargumo.

5 Sankcijas taiko TPF *Doping Panel* (Dopingo komitetas), kurio sprendimus pagal DK 8.9 taisyklę galima apskųsti Sporto arbitražo teismui (toliau – SAT). SAT yra įsikūręs Lozanoje, o jį išlaiko ir administruoja nuo TOK nepriklausanti institucija – Tarptautinė sporto arbitražo taryba (toliau – TSAT).

6 SAT sprendimai gali būti skundžiami Federaliniam Šveicarijos teismui, kuris kompetentingas peržiūrėti Šveicarijoje priimtus tarptautinio arbitražo sprendimus."

3 Pirmosios instancijos teismas faktines bylos aplinkybes apibendrino skundžiamo sprendimo 7–20 punktuose:

„7 Ieškovai yra du profesionalūs sportininkai, ilgų distancijų plaukikai, t. y. jų šaka vandens sporte prilygsta maratonui.

8 Per Salvador de Bahia (Brazilija) vykusį šios šakos pasaulio čempionatą, kuriame jie atitinkamai užėmė pirmąją ir antrąją vietas, 1999 m. sausio 31 d. atliekant dopingo kontrolę ieškovų organizmuose rasta nandrolono. D. Meca-Medina organizme – 9,7 ng/ml, o I. Majcen – 3,9 ng/ml.

9 1999 m. rugpjūčio 8 d. TPF *Doping Panel* nusprendė ieškovus diskvalifikuoti ketveriems metams.

10 Ieškovams pateikus apeliacinį skundą, SAT 2000 m. vasario 29 d. arbitražiniu sprendimu paliko galioti sprendimą dėl diskvalifikavimo.

11 2000 m. sausio mėnesį mokslo tyrimais buvo įrodyta, kad viršijantys maksimalią leistiną ribą nandrolono metabolitų kiekiai gali susidaryti žmogaus organizme, jei vartojami kai kurie maisto produktai, pavyzdžiui, nekastruoto kuilio mėsa.

12 Atsižvelgdami į šiuos pasikeitimus, TPF ir ieškovai 2000 m. balandžio 20 d. arbitražiniu susitarimu sutarė bylą perduoti iš naujo nagrinėti SAT.

13 2001 m. gegužės 23 d. arbitražiniu sprendimu SAT ieškovų diskvalifikavimo terminą sutrumpino iki dvejų metų.

14 Dėl šio arbitražinio sprendimo apeliacinio skundo Federaliniam Šveicarijos teismui ieškovai nepateikė.

15 2001 m. gegužės 30 d. laišku pagal 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), 3 straipsnį ieškovai pateikė Komisijai skundą, nurodydami EB 81 ir (arba) 82 straipsnio pažeidimus.

16 Savo skunde ieškovai ginčija kai kurių TOK priimtų ir TPF įgyvendintų taisyklių bei su dopingo kontrole susijusios praktikos suderinamumą su Bendrijos taisyklėmis konkurencijos ir laisvės teikti paslaugas srityje. Visų pirma maksimalios 2 ng/ml ribos nustatymas laikytinas suderintaisiais veiksmais tarp TOK ir 27 jo akredituotų laboratorijų. Ši riba yra moksliškai nepagrįsta ir gali eliminuoti nekaltus ar tiesiog neatsargius sportininkus. Ieškovų atveju nustatyta maksimali riba galėjo būti viršyta dėl patiekalo, kuriame buvo nekastruoto kuilio mėsos. Be to, TOK priimtas objektyvios atsakomybės principas bei pakankamos nepriklausomybės nuo TOK neturinčių institucijų, kurioms paskirta sporto srityje arbitražiniu būdu spręsti bylas (SAT ir TSAT), įkūrimas sustiprina konkurencijai prieštaraujantį šios ribos pobūdį.

17 Pagal šį skundą tų taisyklių (toliau – ginčijamos antidopingo taisyklės) taikymas pažeidžia sportininkų ekonomines laisves, visų pirma užtikrintas EB 49 straipsnyje, ir konkurencijos teisės atžvilgiu – teises pagal EB 81 ir 82 straipsnius.

18 2002 m. kovo 8 d. laišku pagal 1998 m. gruodžio 22 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2842/98 dėl šalių išklausymo nagrinėjant tam tikras bylas pagal EB steigimo sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL L 354, p. 18) 6 straipsnį Komisija ieškovams nurodė, dėl kokių priežasčių nėra pagrindo patenkinti skundą.

19 2002 m. balandžio 11 d. laišku ieškovai Komisijai nusiuntė savo pastabas dėl 2002 m. kovo 8 d. laiško.

20 2002 m. rugpjūčio 1 d. Sprendimu <...> Komisija, konkurencijos teisės požiūriu išnagrinėjusi ginčijamas antidopingo taisykles ir padariusi išvadą, kad tokios taisyklės nėra uždraustos EB 81 ir 82 straipsniuose, atmetė ieškovų skundą <...>."

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

4 2002 m. spalio 11 d. apeliantai pareiškė ieškinį Pirmosios instancijos teisme dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Savo ieškinį jie grindžia trimis teisiniais pagrindais. Pirma, Komisija padarė akivaizdžią faktų ir teisės vertinimo klaidą teigdama, kad TOK nėra įmonė Bendrijos teismų praktikos prasme. Antra, Komisija neteisingai taikė 2002 m. vasario 19 d. Teisingumo Teismo sprendime *Wouters ir kt.* (C-309/99, Rink. p. I-1577) nustatytus kriterijus, tvirtindama, kad ginčijamos antidopingo taisyklės nėra konkurencijos ribojimas EB 81 straipsnio prasme. Galiausiai ginčijamo sprendimo motyvuojamosios dalies 71 punkte Komisija padarė akivaizdžią faktų ir teisės vertinimo klaidą, atmesdama apeliantų kaltinimus pagal EB 49 straipsnį dėl antidopingo taisyklių.

5 2003 m. sausio 24 d. Suomijos Respublika paprašė leisti įstoti į bylą Komisijos pusėje. 2003 m. vasario 25 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą.

6 Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantų ieškinį.

7 Skundžiamo sprendimo 40 ir 41 punktuose Pirmosios instancijos teismas, remdamasis Teisingumo Teismo praktika, nurodė, kad EB 39 ir 49 straipsniuose numatyti draudimai taikomi sporto srityje priimtoms taisyklėms, susijusioms su ekonominiu aspektu, kurį gali įgyti sportinė veikla. Kita vertus, šiose Sutarties nuostatose numatyti draudimai nėra susiję su išimtinai sportinio pobūdžio taisyklėmis, tai yra taisyklėmis, susijusiomis su vien sporto klausimais ir nebūdingomis ekonominei veiklai.

8 Skundžiamo sprendimo 42 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog aplinkybė, kad išimtinai sportinio pobūdžio taisyklės nėra būdingos ekonominei veiklai, iš kurios išplaukia, kad jos nepatenka į EB 39 ir 49 straipsnių taikymo sritį, taip pat reiškia, kad tos taisyklės nėra susijusios su ekonominiais konkurencijos santykiais, o iš to išplaukia, kad jos nepatenka ir į EB 81 bei 82 straipsnių taikymo sritį.

9 Skundžiamo sprendimo 44 ir 47 punktuose Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad dopingo draudimas grindžiamas išimtinai sportinėmis priežastimis, nesusijusiomis su ekonomika. Todėl jis nusprendė, kad ginčijamos antidopingo taisyklės nepatenka į Sutarties nuostatų dėl ekonominių laisvių, pirmiausia EB 49, 81 ir 82 straipsnių taikymo sritį.

10 Skundžiamo sprendimo 49 punkte Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad ginčijamos antidopingo taisyklės, kuriomis nesiekiama diskriminacinių tikslų, yra glaudžiai susijusios su sportu. Skundžiamo sprendimo 57 punkte jis taip pat konstatavo, kad tai, jog nustatant ginčijamas antidopingo taisykles, TOK motyvas galėjo būti ir rūpestis išsaugoti Olimpinių žaidynių ekonominį potencialą, kuris, pačių apeliantų nuomone, buvo teisėtas, savaime nepanaikina išimtinai sportinio šių taisyklių pobūdžio.

11 Be to, skundžiamo sprendimo 66 punkte Pirmosios instancijos teismas pabrėžė, kad ginčijamame sprendime Komisijai padarius išvadą, jog ginčijamos antidopingo taisyklės dėl išimtinai savo sportinio pobūdžio nepatenka į EB 81 ir 82 straipsnių taikymo sritį, tame pačiame sprendime daroma nuoroda į minėtame sprendime *Wouters ir kt.* naudotą metodą bet kuriuo atveju negali paneigti šios išvados. Be to, skundžiamo sprendimo 67 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad ginčai dėl šių taisyklių priskirtini sporto ginčus sprendžiančių institucijų kompetencijai.

12 Pirmosios instancijos teismas taip pat atmetė apeliantų nurodytą trečią pagrindą, skundžiamo sprendimo 68 punkte pripažindamas, kad antidopingo taisyklės dėl savo išimtinai sportinio pobūdžio nepatenka į EB 49 straipsnio taikymo sritį.

Apeliaciniame skunde nurodyti reikalavimai

13 Savo apeliaciniu skundu apeliantai Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— patenkinti Pirmosios instancijos teisme pareikštus reikalavimus,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas.

14 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti visą apeliacinį skundą,

— nepatenkinus šio reikalavimo, patenkinant pirmojoje instancijoje pateiktuosius, atmesti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo,

— priteisti iš apeliantų bylinėjimosi išlaidas, įskaitant patirtas pirmojoje instancijoje.

15 Suomijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl apeliacinio skundo

16 Apeliantai savo argumentais pateikia keturis apeliacinio skundo pagrindus. Pirmuoju pagrindu, kurį sudaro kelios dalys, jie tvirtina, kad skundžiamame sprendime padaryta teisės klaida, nes Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog ginčijamos antidopingo taisyklės nepatenka į EB 49, 81 ir 82 straipsnių taikymo sritį. Antruoju pagrindu jie teigia, kad skundžiamas sprendimas iškraipo ginčijamo sprendimo turinį. Trečiuoju pagrindu jie tvirtina, kad šis sprendimas neatitinka formalių reikalavimų, nes jo pagrindai tarpusavyje prieštarauja ir yra nepakankamai

motyvuoti. Kaip ketvirtąjį pagrindą jie nurodo faktą, kad skundžiamas sprendimas buvo priimtas laikantis neteisingos procedūros, Pirmosios instancijos teismui pažeidus teisę į gynybą.

Dėl pirmojo pagrindo

17 Pirmąjį pagrindą, grindžiamą teisės klaida, sudaro trys dalys. Pirma, apeliantai tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas neteisingai išaiškino Teisingumo Teismo praktiką dėl sporto taisyklių ir Sutarties nuostatų taikymo srities ryšio. Antra, jie tvirtina, kad, atsižvelgiant į šią teismo praktiką, Pirmosios instancijos teismas neteisingai suprato dopingo draudimo taisykles bendrai paėmus, ir ypač ginčijamas antidopingo taisykles. Trečia, jie nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai nusprendė, jog šios taisyklės negalėjo būti prilygintos elgesiui rinkoje, patenkančiam į EB 81 ir 82 straipsnių taikymo sritį, ir todėl joms negali būti taikomas minėtame sprendime *Wouters ir kt.* Teisingumo Teismo naudotas metodas.

Dėl pirmos dalies

— Šalių argumentai

18 Apeliantų manymu, Pirmosios instancijos teismas neteisingai išaiškino Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią Bendrijos teisė reglamentuoja sportinę veiklą tik tiek, kiek ji apima ekonominę veiklą. Konkrečiai kalbant, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, Teisingumo Teismas bendrai niekuomet neišsakė nuomonės, kad išimtinai sportinio pobūdžio taisyklės nepatenka į Sutarties nuostatų taikymo sritį. Nors Teisingumo Teismas nurodė, kad nacionalinių komandų

formavimas yra susijęs tik su sportu, ir jis nėra susijęs su ekonomine veikla, Pirmosios instancijos teismas iš to negali daryti išvados, kad bet kokia taisyklė, susijusi tik su sportu, yra nesusijusi su ekonomine veikla, todėl jai netaikomi EB 39, 49, 81 ir 82 straipsniuose nustatyti draudimai. Taigi išimtinai sportinio pobūdžio taisyklės koncepcija turi būti taikoma tik taisyklėms dėl nacionalinių komandų sudėties ir jų formavimo.

19 Apeliantai taip pat tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai manė, jog tik su sportinio pobūdžio veikla susijusios taisyklės būtinai susijusios su varžybų organizavimu ir jų tinkama eiga, nors pagal Teisingumo Teismo praktiką jos taip pat turi būti susijusios su specifiniu sporto varžybų pobūdžiu ir kontekstu. Taip pat jie tvirtina, kad dėl profesionalios sportinės veiklos nedalomo pobūdžio skirtumas, kurį daro Pirmosios instancijos teismas tarp ekonominio ir neekonominio aspektų tos pačios sportinės veiklos atžvilgiu, yra visiškai dirbtinis.

20 Komisijos manymu, Pirmosios instancijos teismas teisingai taikė Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią išimtinai sportinio pobūdžio taisyklėms netaikomos laisvo judėjimo taisyklės. Taigi kalbama apie bendro pobūdžio išimtį, taikomą išimtinai sportinio pobūdžio taisyklėms, kuri neapsiriboja tik nacionalinių komandų sudėtimi ir jų formavimu. Be to, ši institucija nesupranta, kaip išimtinai su sportu susijusi ir nuo specifinio varžybų pobūdžio neatsiejama taisyklė gali būti nesusijusi su tinkama varžybų eiga.

21 Suomijos vyriausybės manymu, Pirmosios instancijos teismo požiūris atitinka Bendrijos teisę.

— Teisingumo Teismo vertinimas

22 Reikia priminti, kad, atsižvelgiant į Bendrijos tikslus, Bendrijos teisė reglamentuoja sportinę veiklą tik tiek, kiek ji yra ekonominė veikla EB 2 straipsnio prasme (žr. 1974 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Walrave ir Koch*, 36/74, Rink. p. 1405, 4 punktą; 1976 m. liepos 14 d. Sprendimo *Donà*, 13-76, Rink. p. 1333, 12 punktą; 1995 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Bosman*, C-415/93, Rink. p. I-4921, 73 punktą; 2000 m. balandžio 11 d. Sprendimo *Deliège*, C-51/96 ir C-191/97, Rink. p. I-2549, 41 punktą ir 2000 m. balandžio 13 d. Sprendimo *Lehtonen ir Castors Braine*, C-176/96, Rink. p. I-2681, 32 punktą).

23 Būtent tada, kai sportinė veikla yra pagal sutartį vykdoma veikla ar už atlyginimą teikiama paslauga, kaip yra pusiau profesionalios ar profesionalios sportinės veiklos atveju (žr. šiuo klausimu minėtų sprendimų *Walrave ir Koch* 5 punktą, *Donà* 12 punktą ir *Bosman* 73 punktą), ji patenka konkrečiai į EB 39 ir paskesnių arba į EB 49 ir paskesnių straipsnių taikymo sritį.

24 Šios Bendrijos nuostatos laisvo asmenų judėjimo ir laisvo paslaugų teikimo srityje reglamentuoja ne tik viešosios valdžios institucijų veiklą, bet taip pat taikomos ir kitokioms taisyklėms, kuriomis siekiama kolektyviai reglamentuoti pagal sutartį vykdomą darbą ir paslaugų teikimą (minėtų sprendimų *Deliège* 47 punktas ir *Lethonen ir Castors Braine* 35 punktas).

25 Teisingumo Teismas, be kita ko, nusprendė, kad Sutarties nuostatose esantys draudimai nėra susiję su taisyklėmis, kurios reglamentuoja tik sporto klausimus, ir todėl nebūdingomis ekonominei veiklai (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Walrave ir Koch* 8 punktą).

26 Kalbėdamas apie sunkumus, atskiriant ekonominius sportinės veiklos aspektus nuo sportinių, Teisingumo Teismas minėto sprendimo *Donà* 14 ir 15 punktuose pripažino, kad Bendrijos nuostatos dėl asmenų ir paslaugų judėjimo laisvės nedraudžia taisyklių ar praktikos, pagrįstų neekonominiais motyvais, susijusiais su kai kurių varžybų specifiniu pobūdžiu ir kontekstu. Tačiau jis pabrėžė, kad toks šių nuostatų taikymo srities apribojimas neturi viršyti jų tikslo. Todėl juo negalima remtis, norint netaikyti Sutarties visai sportinei veiklai (minėtų sprendimų *Bosman* 76 punktas ir *Deliège* 43 punktas).

27 Iš viso to, kas pasakyta, matyti, kad vienintelė aplinkybė, jog taisyklė yra išimtinai sportinio pobūdžio, nereiškia, kad asmuo, vykdantis šia taisykle reglamentuojamą veiklą, ar institucija, kuri nustatė šią taisyklę, nepatenka į Sutarties taikymo sritį.

28 Kai nagrinėjama sportinė veikla patenka į Sutarties taikymo sritį, jai vykdyti taikomi visi įpareigojimai, kylantys iš įvairių Sutarties nuostatų. Iš to išplaukia, kad šią veiklą reglamentuojančios taisyklės turi atitikti šioms nuostatoms, kurios būtent siekia užtikrinti laisvą darbuotojų judėjimą, įsisteigimo laisvę, laisvą paslaugų teikimą ar konkurenciją, taikyti nustatytas sąlygas.

29 Taigi, kai šios sportinės veiklos vykdymas turi būti įvertintas atsižvelgiant į Sutarties nuostatas dėl laisvo darbuotojų judėjimo ar laisvo paslaugų teikimo, reikia nustatyti, ar šią veiklą reglamentuojančios taisyklės atitinka EB 39 ir 49 straipsnių taikymui nustatytas sąlygas, tai yra, ar jos nėra šiais straipsniais draudžiami apribojimai (minėto sprendimo *Deliège* 60 punktas).

30 Taip pat ir tuo atveju, kai šios veiklos vykdymas turi būti įvertintas atsižvelgiant į Sutarties nuostatas dėl konkurencijos, reikia nustatyti, ar, atsižvelgiant į EB 81 ir 82 straipsniams taikyti nustatytas specifines sąlygas, šią veiklą reglamentuojančias taisykles nustatė įmonė, ar ji riboja konkurenciją arba piktnaudžiauja dominuojančia padėtimi, ir ar šis ribojimas arba šis piktnaudžiavimas turi poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

31 Taip pat, netgi jei šios taisyklės nėra laisvo judėjimo apribojimai, nes jos reglamentuoja tik sporto klausimus, ir todėl nebūdingos ekonominei veiklai (minėti sprendimai *Walrave ir Koch* bei *Donà*), ši aplinkybė nereiškia nei to, kad atitinkama sportinė veikla būtinai nepatenka į EB 81 ir 82 straipsnių taikymo sritį, nei kad šios taisyklės neatitinka specialių šiems straipsniams taikyti nustatytų sąlygų.

32 Be to, skundžiamo sprendimo 42 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad aplinkybė, jog tik sporto taisyklės nėra būdingos ekonominei veiklai, iš kurios išplaukia, kad šios taisyklės nepatenka į EB 39 ir 49 straipsnių taikymo sritį, taip pat reiškia, kad jos nėra susijusios su ekonominiais konkurencijos santykiais, o iš to išplaukia, kad jos nepatenka ir į EB 81 ir 82 straipsnių taikymo sritį.

33 Manydamas, kad taisyklės vien dėl savo sportinio pobūdžio EB 39 ir 49 straipsnių taikymo atžvilgiu tiesiogiai nepatenka į šių straipsnių taikymo sritį, ir nesant reikalo iš anksto patikrinti, ar jos atitinka specialias EB 81 ir 82 straipsniams taikyti nustatytas sąlygas, kurios nurodytos šio sprendimo 30 punkte, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą.

34 Taigi apeliantai pagrįstai manė, kad skundžiamo sprendimo 68 punkte Pirmosios instancijos teismas klaidingai atmetė jų prašymą, motyvuodamas tuo, jog ginčijamos antidopingo taisyklės nepatenka nei į EB 49 straipsnio, nei į konkurencijos teisės taikymo sritį. Todėl reikia panaikinti skundžiamą sprendimą, nesant reikalo nagrinėti nei likusių pirmojo pagrindo dalių, nei kitų apeliantų nurodytų pagrindų.

Dėl esmės

35 Kadangi šioje byloje galima priimti galutinį sprendimą, remiantis Teisingumo Teismo statuto 61 straipsniu, reikia išspręsti apeliantų reikalavimų dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo klausimą.

36 Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, kad apeliantai, grįsdami savo ieškinį, pateikė tris pagrindus. Jie kaltino Komisiją, maniusią, pirma, kad TOK nėra įmonė Bendrijos teismų praktikos prasme, antra, kad ginčijamos antidopingo taisyklės nėra konkurencijos ribojimas EB 81 straipsnio prasme, ir, trečia, kad jų skunde nebuvo faktų, kuriais remiantis būtų galima daryti išvadą dėl EB 49 straipsnio pažeidimo.

Dėl pirmojo pagrindo

37 Apeliantai tvirtina, kad Komisija klaidingai TOK nelaikė įmone, jog būtų galima taikyti EB 81 straipsnį.

38 Tačiau akivaizdu, kad Komisija, spręsdama dėl jai pateikto apeliantų skundo EB 81 ir 82 straipsnių atžvilgiu, siekė, kaip tai aiškiai matyti iš ginčijamo sprendimo 37 straipsnio, remtis situacija, kai TOK turėtų būti laikomas įmone, o Olimpiniame judėjime – tarptautinių ir nacionalinių įmonių asociacijų asociacija.

39 Kadangi šis pagrindas yra pagrįstas klaidingu ginčijamo sprendimo vertinimu, jis yra netinkamas, todėl turi būti atmestas.

Dėl antrojo pagrindo

40 Apeliantai tvirtina, jog atmesdama jų skundą Komisija klaidingai nusprendė, kad ginčijamos antidopingo taisyklės nėra konkurencijos ribojimas EB 81 straipsnio prasme. Jie tvirtina, kad Komisija klaidingai taikė minėtame sprendime *Wouters ir kt.* Teisingumo Teismo nustatytus kriterijus, siekdama pateisinti ginčijamų antidopingo taisyklių ribojantį poveikį apeliantų judėjimo laisvei. Pastarųjų manymu, pirma, šios taisyklės, priešingai nei nurodė Komisija, iš tiesų nesusijusios vien su varžybų sąžiningumu ir sportininkų sveikatos apsaugau; jos susijusios ir su paties TOK ekonominių interesų apsauga. Antra, šiose taisyklėse nustatyta maksimali 2 nanogramų šlapimo mililitre riba, neatitinkanti mokslinio saugumo kriterijų, yra per griežta ir viršija tai, kas būtina veiksmingai kovai su dopingu.

41 Pirmiausia reikia nurodyti, kad nors apeliantai tvirtina, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, bendrą kontekstą, kuriame TOK priėmė nagrinėjamas taisykles, vertindama taip pat kaip ir tą, kai Nyderlandų advokatų taryba priėmė įstatus, dėl kurių Teisingumo Teismo buvo prašoma priimti sprendimą byloje *Wouters ir kt.*, jie nepateikė jokios papildomos informacijos šio pagrindo atžvilgiu, leidžiančios įvertinti jo pagrįstumą.

42 Svarbu nurodyti, kad taisyklių atitiktis Bendrijos taisyklėms dėl konkurencijos negali būti vertinama abstrakčiai (žr. šiuo klausimu 1994 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *DLG*, C-250/92, Rink. p. I-5641, 31 punktą). Nebūtinai kiekvienam susitarimui tarp įmonių ar kiekvienam įmonių asociacijos sprendimui, kurie riboja šalių ar vienos šalies veiksmų laisvę, taikomas EB 81 straipsnio 1 dalyje nustatytas draudimas. Iš tiesų siekiant šią nuostatą taikyti šioje byloje pirmiausia reikia atsižvelgti į bendrą kontekstą, kai buvo priimtas nagrinėjamas įmonių asociacijos sprendimas, ar į sprendimo poveikį, ir ypač į jo tikslus. Vėliau reikia išnagrinėti, ar iš to išplaukiantis konkurenciją ribojantis poveikis yra susijęs su šių tikslų siekimu (minėto sprendimo *Wouters ir kt.* 97 punktas) ir ar jiems proporcingas.

43 Dėl bendro konteksto, kuriame buvo priimtos ginčijamos taisyklės, Komisija galėjo teisingai manyti, kad bendras šių taisyklių tikslas, kurio neginčija nė viena šalis, yra kova su dopingu, siekiant, kad sporto varžybos vyktų sąžiningai. Jis apima būtinybę užtikrinti sportininkams lygias galimybes, apsaugoti jų sveikatą, užtikrinti, kad varžybos vyktų sąžiningai ir objektyviai, bei apsaugoti etines sporto vertybes.

44 Be to, kadangi užtikrinant dopingo draudimą sankcijos yra būtinos, pastarųjų poveikis sportininkų judėjimo laisvei iš esmės turi būti laikomas susijusiu su antidopingo taisyklėmis.

45 Netgi darant prielaidą, kad ginčijamos antidopingo taisyklės turi būti laikomos apeliantų judėjimo laisvę ribojančiu įmonių asociacijos sprendimu, jos neturėtų yra su bendrąja rinka nesuderinamas konkurencijos ribojimas EB 81 straipsnio prasme, jei jos pateisinamos teisėtu tikslu. Iš tiesų toks ribojimas yra susijęs su sporto

varžybų organizavimu ir tinkama jų eiga ir juo siekiama užtikrinti sveiką konkurenciją tarp sportininkų.

46 Nors apeliantai neginčija šio tikslo realumo, vis dėlto jie tvirtina, kad ginčijamos antidopingo taisyklės taip pat siekia apginti paties TOK ekonominius interesus ir kad siekiant išsaugoti šį tikslą buvo priimtos griežtesnės taisyklės, kaip antai ginčijamos šioje byloje. Pastarosios, jų manymu, negali būti laikomos susijusiomis su tinkama varžybų eiga ir joms negali būti taikomi EB 81 straipsnio draudimai.

47 Šiuo atžvilgiu reikia pripažinti, kad ginčijamų antidopingo taisyklių baudžiamasis pobūdis ir sankcijų, taikomų jų pažeidimo atveju, mastas gali turėti neigiamą poveikį konkurencijai, nes jeigu galiausiai būtų įrodyta, kad sankcijos yra nepagrįstos, dėl jų sportininkui galėtų būti neteisėtai neleidžiama dalyvauti varžybose, ir todėl jos iškraipytų nagrinėjamos veiklos vykdymo sąlygas. Iš to išplaukia, kad tam, jog nebūtų taikomas EB 81 straipsnio 1 dalyje numatytas draudimas, šiose taisyklėse nustatyti apribojimai neturi viršyti to, kas yra būtina tinkamai sporto varžybų eigai užtikrinti (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *DLG* 35 punktą).

48 Iš tikrųjų tokios taisyklės gali pasirodyti per griežtos, pirma, kiek jos nustato sąlygas, leidžiančias nubrėžti skiriamąją ribą tarp tų situacijų, kai dėl dopingo galima skirti sankcijas, ir tarp tų, kai negalima, ir, antra, kiek jos nustato šių sankcijų griežtumą.

49 Šioje byloje skiriamoji riba, kuri nustatyta ginčijamose antidopingo taisyklėse, yra 2 nanogramai šlapimo mililitre, kurią viršijus nandrolono buvimas sportininkų organizmuose yra laikomas dopingu. Apeliantai ginčija šią taisyklę tvirtindami, kad tokia riba yra aiškiai per maža ir nesiremia jokiu mokslinio saugumo kriterijumi.

50 Tačiau apeliantai neįrodo, kad Komisija, laikydama šią taisyklę pagrįsta, padarė akivaizdžią vertinimo klaidą.

51 Akivaizdu, kad nandrolonas yra anabolinė medžiaga, kuri būdama sportininkų organizme gali pagerinti jų pasirodymą ir iškraipyti sąžiningą varžybų, kuriose dalyvauja suinteresuotieji, eigą. Todėl šios medžiagos draudimas yra pateisinamas atsižvelgiant į antidopingo taisyklių tikslą.

52 Taip pat akivaizdu, kad ši medžiaga gali pasigaminti endogeniškai natūraliu būdu, ir atsižvelgdamos į šį faktą sporto institucijos, šiuo atveju TOK, ginčijamomis antidopingo taisyklėmis pripažino, kad dopingo atvejis nustatomas tik tuomet, jeigu ši medžiaga viršija tam tikrą ribą. Šios taisyklės galėtų būti laikomos nepateisinamomis jomis siekiamo tikslo atžvilgiu tik tuomet, jei, atsižvelgiant į buvusias mokslo žinias, kai jos buvo priimtos, ar netgi 1999 m., kai taisyklės pritaikytos siekiant nubausti apeliantus, būtų nustatyta tokia maža maksimali leistina riba, kad turėtų būti laikoma, jog nebuvo pakankamai atsižvelgta į šį faktą.

53 Be to, iš bylos medžiagos matyti, kad atitinkamu momentu visuose tuo metu paskelbtuose tyrimuose nustatytas vidutinis endogeninis pasigaminimas buvo dvidešimt kartų mažesnis nei 2 nanogramai šlapimo mililitre, ir kad maksimali nustatyta endogeninio pasigaminimo vertė beveik tris kartus mažesnė. Nors apeliantai tvirtina, kad nuo 1993 m. TOK negalėjo neatsižvelgti į eksperto nurodytą grėsmę, kad suvalgę tam tikrą kiekį nekastruoto kuilio mėsos visiškai nekalti sportininkai gali viršyti nagrinėjamą ribą, bet kuriuo atveju nėra nustatyta, kad atitinkamu momentu šią grėsmę patvirtino mokslo bendrijos dauguma. Be to, tyrimų išvados ir tyrimai, atlikti vėliau, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, bet kuriuo atveju neturi reikšmės šio sprendimo teisėtumui.

54 Esant šioms aplinkybėms, ir kadangi apeliantai nenurodo, kokia nagrinėjama maksimali leistina riba turėjo būti nustatyta atitinkamu momentu, neatrodo, kad ribojimai, nustatantys šią ribą profesionaliems sportininkams, viršytų tai, kas būtina siekiant užtikrinti tinkamą sporto varžybų eigą ir vykdymą.

55 Kadangi apeliantai nenurodė, jog šioje byloje taikytos ir paskirtos sankcijos per griežtos, nebuvo nenustatyta, kad nagrinėjamos antidopingo taisyklės yra neproporcingos.

56 Todėl antrasis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl trečiojo pagrindo

57 Apeliantai tvirtina, kad 71 ginčijamo sprendimo punkte atmetus jų argumentą, jog TOK taisyklės pažeidžia EB 49 straipsnio nuostatas, padaryta teisės klaida.

58 Reikia pažymėti, kad apeliantų pateiktas prašymas Pirmosios instancijos teismui yra susijęs su Komisijos sprendimo, priimto pagal skubos procedūrą remiantis skundu, pateiktu pagal 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamentą Nr. 17, Pirmąjį reglamentą, įgyvendinantį Sutarties (81) ir (82) straipsnius (OL 13, 1962, p. 204), teisėtumu. Iš to

matyti, kad šio sprendimo teisminė kontrolė būtinai turi būti ribojama iš EB 81 ir 82 straipsnių išplaukiančių konkurencijos taisyklių, todėl ji negali būti taikoma kitų Sutarties nuostatų atžvilgiu (žr. šiuo klausimu 2006 m. vasario 23 d. Nutarties *Piau*, C-171/05 P, Rink. p. I-37*, 58 punktą).

59 Todėl nesvarbu, kokiu pagrindu remdamasi Komisija atmetė apeliantų pateiktą argumentą dėl EB 49 straipsnio; jų nurodytas pagrindas yra netinkamas, todėl turi būti atmestas.

60 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti apeliantų apeliacinį skundą dėl ginčijamo sprendimo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

61 Pagal Procedūros reglamento 122 straipsnio pirmąją pastraipą, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas arba jeigu jis yra pagrįstas ir pats Teisingumo Teismas priima galutinį sprendimą byloje, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal to paties Reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Remiantis tos paties straipsnio 3 dalies pirmąja pastraipa, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, arba jeigu susiklosto ypatingos aplinkybės, Teisingumo Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. 69 straipsnio 4 dalies pirmoji pastraipa numato, kad į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas.

62 Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir apeliantai pralaimėjo bylą, jie turi padengti išlaidas šioje instancijoje ir patirtas Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teisme. Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2004 m. rugsėjo 30 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Meca-Medina ir Majcen prieš Komisiją* (T-313/02).**

2. **Atmesti Pirmosios instancijos teisme pareikštą ieškinį Nr. T-313/02 dėl 2002 m. rugpjūčio 1 d. Komisijos sprendimo, kuriuo atmestas D. Meca-Medina ir I. Majcen skundas.**

3. **Nurodyti D. Meca-Medina ir I. Majcen padengti bylinėjimosi išlaidas šioje instancijoje ir patirtas Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teisme.**

4. **Suomijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.